

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-6575/25-10

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A
|
R J E Š E N J E

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sucu toga suda Dijani Mađerčić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice Kornele Paunović OIB:16629346339 iz Velike Gorice, Andrije Kačića Miošića 17a, zastupane po punomoćniku Borisu Jugu, odvjetniku u Zagrebu, protiv tuženika Zagrebačke banke d.d. OIB:92963223473 iz Zagreba, Trg bana Josipa Jelačića 10, zastupanog po punomoćniku Kruni Kneževiću, odvjetniku iz odvjetničkog društva Metelko, Knežević & Partneri, odvjetnicima u Zagrebu, radi utvrđenja i isplate, nakon održane i zaključene glavne i javne rasprave dana 04. ožujka 2026. godine u nazočnosti tužiteljice, zamjenika punomoćnika tužiteljice Ivona Sumića, odvjetničkog vježbenika i zamjenika punomoćnika tuženika Mark Metelka, odvjetnika, dana 25. ožujka 2026. godine

presudio je

I. Utvrđuje se ništetnom odredba članka 2. Ugovora o kreditu za kupnju motornog vozila broj: 3207101605/06 od 27. srpnja 2006. godine sklopljenog između tužiteljice Kornele Paunović OIB:16629346339 iz Velike Gorice, Andrije Kačića Miošića 17a, kao korisnice kredita i tuženika Zagrebačke banke d.d. OIB:92963223473 iz Zagreba, Trg bana Josipa Jelačića 10, kao kreditora, u dijelu kojim je ugovorena obveza korisnika kredita platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge kreditora.

II. Nalaže se tuženiku Zagrebačkoj banci d.d. OIB:92963223473 iz Zagreba, Trg bana Josipa Jelačića 10, platiti tužiteljici Korneli Paunović OIB:16629346339 iz Velike Gorice, Andrije Kačića Miošića 17a, na ime naknade za obradu kreditnog zahtjeva iznos od 232,40 eura sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 01. rujna 2025. godine do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, s time da je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, u roku 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku Zagrebačkoj banci d.d. OIB:92963223473 iz Zagreba, Trg bana Josipa Jelačića 10, platiti tužiteljici Korneli Paunović OIB:16629346339 iz Velike Gorice, Andrije Kačića Miošića 17a, na ime obračunate zatezne kamate iznos od 432,74 eura, u roku 15 dana.

IV. Nalaže se tuženiku Zagrebačkoj banci d.d. OIB:92963223473 iz Zagreba, Trg bana Josipa Jelačića 10, naknaditi tužiteljici Korneli Paunović OIB:16629346339

iz Velike Gorice, Andrije Kačića Miošića 17a, trošak parničnog postupka u iznosu od 1.092,91 eura sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 25. ožujka 2026. godine do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, s time da je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, u roku 15 dana.

V. Odbija se zahtjev tužiteljice za naknadom troška parničnog postupka preko dosuđenog iznosa kao neosnovan.

VI. Odbija se zahtjev tuženika za naknadom troška parničnog postupka kao neosnovan.

r i j e š i o j e

Utvrđuje se da vrijednost predmeta spora iznosi 1.992,36 eura.

Obrazloženje

1. Punomoćnik tužiteljice u tužbi navodi da je tužiteljica dana 27. srpnja 2006. godine sklopila s tuženikom Ugovor o kreditu broj: 3207101605/06, kojim je tuženik tužiteljici odobrio kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 25.371,04 CHF prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke. Nastavno punomoćnik tužiteljice je istaknuo da je odredbom članka 2. predmetnog Ugovora o kreditu ugovoreno da se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge kreditora, što je rezultiralo time da je tuženik prilikom isplate kredita dana 31. srpnja 2006. godine temeljem navedene odredbe naplatio tužiteljici naknadu za obradu kredita, tzv. ulaznu naknadu u iznosu od 232,40 eura, s time da obračunate zatezne kamate na taj iznos od 31. srpnja 2006. godine do 31. kolovoza 2025. godine iznose 432,74 eura. Nadalje punomoćnik tužiteljice je naglasio da je predmetna ugovorna odredba nepoštena, jer je riječ o odredbi o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo i koja protivno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice kao potrošača, što ima za posljedicu ništetnost te ugovorne odredbe. Naime tuženik je tužiteljici prilikom sklapanja kreditnog odnosa ponudio tipski, unaprijed formulirani obrazac Ugovora o kreditu, kako je uobičajeno u bankarskoj praksi potrošačkog kreditiranja te je stoga nedvojbeno da se temeljem odredbe članka 81. stavka 2. Zakona o zaštiti potrošača predmetna ugovorna odredba ima smatrati odredbom o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, pa je ispunjen preduvjet da se ispituje poštenost predmetne odredbe, a ujedno tuženik prilikom sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu, a niti naknadno tijekom otplate, nije jasno i nedvosmisleno predočio strukturu navodnih troškova po pojedinim stavkama, kao i visinu tih troškova, koji su navodno nastali tuženiku prilikom isplate kredita, pa da bi takvi troškovi opravdavali naplaćivanje naknade od korisnika kredita. Slijedom navedenog punomoćnik tužiteljice je tužbenim zahtjevom predložio donošenje presude kojom se utvrđuje ništetnom odredba članka 2. Ugovora o namjenskom kreditu broj: 3207101605/06 od 27. srpnja 2006. godine sklopljenog između tužiteljice, kao korisnice kredita i tuženika, kao kreditora, u dijelu kojim je ugovorena obveza tužiteljice platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge

kreditora te naložiti tuženiku platiti tužiteljici na ime naknade za obradu kreditnog zahtjeva iznos od 232,40 eura sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 01. rujna 2025. godine do isplate, a na ime obračunate zatezne kamate iznos od 432,74 eura uz naknadu troškova parničnog postupka sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana donošenja presude do isplate.

2. Punomoćnik tuženika se očitovao na tužbu ističući da u cijelosti spori osnovanost tužbe, odnosno u cijelosti osporava navode tužiteljice da bi se predmetna ugovorna odredba imala smatrati nepoštenom, odnosno ništetnom te je naglasio kako tužiteljica nije dokazala da je potrošač, niti da se sredstvima kredita koristila isključivo za potrošačke svrhe, što se ne presumira, pa je stoga na tužiteljici teret dokaza u smislu odredbe članka 4. Zakona o zaštiti potrošača. Isto tako punomoćnik tuženika je istaknuo da je ugovorna odredba o naknadi za obradu kredita jasna, lako uočljiva i razumljiva, pa sukladno odredbi članka 57. Zakona o zaštiti potrošača nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive, a niti su suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovale znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, što je određeno i Direktivom Vijeća Europske unije 93/13/EEZ čiji tekst je inkorporiran Zakonom o zaštiti potrošača u hrvatsko nacionalno zakonodavstvo. Nadalje punomoćnik tuženika je ističući da su tužiteljicu o obvezi plaćanja naknade za obradu kredita informirali službenici tuženika tijekom pregovora oko ugovaranja ovog Ugovora o namjenskom kreditu, naglasio da se naknadom za obradu kredita pokrivaju troškovi poput raznih operativnih troškova (trošak rada djelatnika banke uključujući i troškove zaposlenika na razvoju i održavanju pripadnih IT sustava i slično), materijalnih troškova (cijene uredskog materijala, informatičke opreme, trošak s osnove korištenja energenata, trošak s osnove razmjene podataka ili baze podataka s trećim stranama kao što su registar obveza po kreditima SRI, HROK ili HZMO itd.), troškova trećih strana koje sudjeluju u realizaciji usluge (npr. trošak poštarine) te povezanih regulatornih troškova (npr. za rad djelatnika svih službi, savjetovanje klijenata, izrada ponude za kredit, provjera i unos podataka iz zahtjeva za kredit, obrada zahtjeva, odobravanje kredita, izrada i potpisivanje ugovora, isplata kredita, odlaganje i arhiviranje kreditnog spisa i slično). Isto tako punomoćnik tuženika je ističući da ugovorna odredba o tzv. ulaznoj naknadi ne uzrokuje takvu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama koja bi se imala smatrati znatnom u smislu odredbe članka 57. Zakona o zaštiti potrošača, jer treba uzeti u obzir odnos naplaćene naknade i odobrenog iznosa kredita, zatim nepostojanje nikakvog zakonskog ograničenja ugovaranja predmetne naknade u vrijeme zasnivanja kreditnog odnosa te sve obavijesti i informacije koje je tužiteljica imala za vrijeme sklapanja ugovora o namjenskom kreditu, naglasio da se priroda stvarno pruženih usluga može razumno shvatiti iz cjelokupnog ugovora o kreditu. Slijedom navedenog punomoćnik tuženika je navodeći kako nije sporna visina naplaćene tzv. ulazne naknade, a niti obračun zatezne kamate, ali je sporan zatraženi tijekom zakonske zatezne kamate, jer tuženik nije bio nepošten, s time da je ujedno istaknuo i prigovor zastare potraživanja, predložio tužbeni zahtjev odbiti kao neosnovan uz naknadu troškova parničnog postupka.

3. Tijekom dokaznog postupka sud je izveo dokaz uvidom u obračun zakonske zatezne kamate (stranica 6-7 spisa), u presliku potvrde tuženika (stranica 9 spisa), u presliku solemniziranog Ugovora o kreditu za kupnju motornog vozila broj: 3207101605/06 od 27. srpnja 2006. godine (stranica 10-13 spisa), u presliku sudske prakse (stranica 27-101 i 127-152 spisa) te u iskaz tužiteljice (stranica 185-186 spisa).

4. Temeljem tako provedenog dokaznog postupka, a cijeneći prema brižljivoj i savjesnoj ocjeni svaki dokaz zasebno i sve dokaze u njihovoj ukupnosti, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka sukladno odredbi članka 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19 i 80/22 - u daljnjem tekstu ZPP-a) sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev osnovan.

5. Među strankama je dakle nesporna aktivna i pasivna legitimacija, činjenica da su tužiteljica i tuženik dana 27. srpnja 2006. godine sklopili Ugovor o kreditu za kupnju motornog vozila, kojim je tuženik, kreditor, odobrio i stavio na raspolaganje tužiteljici, korisnici kredita kredit u iznosu od 25.371,04 CHF u kunsjoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju HNB, na rok otplate 84 mjeseci, uz promjenjivu kamatnu stopu i valutnu klauzulu. Isto tako nesporna je činjenica da je odredbom članka 2. predmetnog Ugovora o kreditu ugovorena obveza korisnika kredita platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge kreditora, a što uključuje i naknadu za obradu kredita, tzv. ulaznu naknadu, koja je naplaćena dana 31. srpnja 2006. godine u iznosu od 232,40 eura, a što je razvidno i iz preslike potvrde tuženika (stranica 9 spisa). Naprotiv sporno je pitanje da li je odredba predmetnog Ugovora o kreditu koja se odnosi na naknadu za obradu kredita, tzv. ulaznu naknadu nepoštena, a time i ništetna, a sporan je i tijek zakonske zatezne kamate, kao i prigovor zastare potraživanja, s time da je ujedno sporno i potrošačko svojstvo tužiteljice.

6. Prvenstveno treba naglasiti da je odredbom članka 81. stavka 1. i stavka 2. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 96/03, 46/07 i 79/07 – u daljnjem tekstu ZPP-a) propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca te je sukladno odredbi članka 87. stavka 1. ZPP-a nepoštena ugovorna odredba ništetna. Nastavno prema odredbi članka 84. ZPP-a nije dopušteno ocjenjivati da li su ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni dopuštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive, s time da je i odredbom članka 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ od 05. travnja 1993. godine o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima (u daljnjem tekstu Direktiva 93/13/EEZ) propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštena ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora niti na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani te isporučene usluge i robe na drugoj strani, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene. Inače ugovorna odredba je jasna i razumljiva ako je ta odredba ne samo gramatički razumljiva, nego su potrošaču jasni ekonomski razlozi koji se nalaze u pozadini primjene te odredbe kako bi na temelju točnih i razumljivih kriterija mogao procijeniti ukupne ekonomske posljedice koje iz tih odredbi proizlaze, odnosno kako bi mogao sagledati koliki će biti iznos zaduženja za čitavo vrijeme trajanja ugovora o kreditu. Imajući na umu da se odredbama ZPP-a uređuje zaštita osnovnih prava potrošača pri kupnji proizvoda i usluga s posebnim osvrtom na djelotvorniju pravnu zaštitu potrošača, koji se u ugovorima s trgovcima posebice u tzv. tipskim, unaprijed formuliranim ugovorima, što je sukladno odredbi članka 295. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21 i 114/22 – u daljnjem tekstu ZOO-a) i predmetni Ugovori o namjenskom kreditu, pojavljuju kao „slabija strana“, jer se u takvim ugovorima o ugovornim odredbama nije pojedinačno pregovaralo, što suprotno osnovnom načelu obveznog prava, načelu savjesnosti i poštenja, može uzrokovati znatnu neravnotežu

u pravima i obvezama na štetu potrošača, sud je analizirajući dio odredbe članka 2 predmetnog Ugovora o namjenskom kreditu, kojom je ugovorena obveza korisnika kredita platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora, što uključuje i naknadu za obradu kredita, tzv ulaznu naknadu, stava da ta ugovorna odredba ne predstavlja odredbu o predmetu ugovora i cijeni, odnosno „glavni predmet ugovora“, što rezultira time da se na tu ugovornu odredbu ne odnosi isključenje testa poštenosti. S obzirom da pri ocjeni o tome da li je neka ugovorna odredba obuhvaćena pojmom „glavni predmet ugovora“ treba uzeti u obzir narav, opću strukturu i odredbe ugovora, pravni i činjenični kontekst ugovora, Sud Europske Unije je postavio određene kriterije nacionalnim sudovima za ocjenu predstavljaju li pojedine odredbe ugovora o kreditu glavni predmet ugovora ili ne, odnosno mogu li se te odredbe i pod kojim uvjetima testirati na poštenost, pa je tako u presudi broj C-224/19 i C-259/19 od 16. srpnja 2020. godine utvrdio da se točan doseg pojmova „glavni predmet“ i „cijena“ u smislu odredbe članka 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ ne može odrediti pojmom „ukupni troškovi kredita za potrošače“, pa se naknada za otvaranje kredita ne može smatrati bitnom činidbom hipotekarnog zajma samo zato što je uključena u njegove ukupne troškove. Drugim riječima bitne činidbe ugovora, „glavni predmet ugovora“ su odredbe kojima se utvrđuju bitne činidbe ugovora koje ga određuju kao takvog, karakteriziraju ugovor i bez kojih to nije taj ugovor, za razliku od ugovornih odredbi akcesornog karaktera, koje ne definiraju glavni predmet ugovora, pa podliježu testu poštenosti, a u koje odredbe se svakako ubraja i odredba o naknadi za obradu zahtjeva i administraciju kredita, jer te odredbe ne definiraju bit ugovora o kreditu, iako ulaze u „ukupne troškove kredita za potrošače“. Isto tako u predmetnoj presudi broj C-224/19 i C-259/19 od 16. srpnja 2020. godine Sud EU je utvrdio da članak 3. stavak 1. Direktive 93/13/EEZ treba tumačiti na način da ugovorna odredba o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za otvaranje može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima, što je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri. Nadalje i u presudi broj C-84/19, C-222/19 i C-252/19 od 03. rujna 2020. godine Sud EU je utvrdio da odredbe ugovora o potrošačkom kreditu kojima se na teret potrošača stavljaju troškovi različiti od povrata kredita u obliku glavnice i kamata nisu obuhvaćene iznimkama predviđenim odredbom članka 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ ako se tim odredbama ne predviđa niti priroda tih troškova niti usluge koje se njima plaćaju te ako su sastavljene na način da kod potrošača stvaraju zabunu kad je riječ o njegovim obvezama i ekonomskim posljedicama tih odredbi, što treba provjeriti nacionalni sud.

7. Nastavno za pojam potrošača u smislu Direktive 93/13/EEZ nije odlučno znanje ili iskustvo pojedinog potrošača, što je razumljivo, jer je za zaštitu prava potrošača od nepoštenih ugovornih odredbi odlučan samo podređeni položaj potrošača koji nemaju mogućnost pregovaranja o općim uvjetima banke, kreditora, koji se primjenjuju na kredite koje sklapaju, pa svi oni neovisno o pojedinačnim razlikama u znanju i iskustvu u odnosu na banku, kreditora, dijele jednaki, podređeni položaj. Isto tako prema praksi ES-a za pojam potrošača, a to je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao izvan okvira svog obrta, poduzeća i profesije, nije odlučno što je potrošački ugovor prestao ispunjenjem, jer korisnici kredita, potrošači koji su otplatili kredit i traže povrat plaćenog na temelju pravila o stjecanju bez osnove, s obzirom da su plaćanja učinjena na temelju nepoštenih ugovornih odredbi, zadržavaju svojstvo potrošača iako je ugovor prestao ispunjenjem.

8. Iskazu tužiteljice (stranica 185-186 spisa) koja je u bitnom istaknula da je otišla u banku radi dizanja kredita za kupnju auta, prije potpisivanja Ugovora o

kreditu nije bilo govora o plaćanju bilo kakve naknade, a iako je „letimično“ pročitala tekst Ugovora o kreditu nije uočila odredbu o plaćanju naknade, već se zapravo više fokusirala na sam iznos kredita i mjesečne rate koje mora plaćati, s time da joj niti javni bilježnik nije ništa objašnjavao vezano uz naknadu za obradu kredita, sud je poklonio povjerenje, jer je logičan i uvjerljiv. Isto tako sudu je logičan i razumljiv kako dio iskaza tužiteljice da je stekla dojam da joj bez te naknade u banci neće niti odobriti kredit, pa je zato platila sve ono što je banka zahtijevala, tako i dio iskaza da je tim kreditom kupila auto kojim se koristila isključivo u privatne svrhe, u trenutku sklapanja Ugovora o kreditu bila je zaposlena u trgovačkom društvu Meblo trade d.o.o., a kasnije tijekom oplate je promijenila poslodavca, nije imala svoj obrt, niti je bila vlasnica trgovačkog društva, jer je svoje trgovačko društvo Solutions d.o.o. osnovala 2013. godine, a kredit je otplatila 2011. godine. S obzirom da je dakle tužiteljica, korisnica kredita predmetni Ugovor o kreditu za kupnju motornog vozila sklopila kao fizička osoba izvan okvira svog obrta, poduzeća i profesije, a ujedno se vozilom koristila isključivo u privatne svrhe, sud je utvrdio da je tužiteljica potrošač, što rezultira time da kao „slabija“ stranka u ugovornom odnosu uživa pravnu zaštitu propisanu odredbama ZZP-a.

9. Analizirajući provedene dokaze sud je utvrdio da je dio odredbe članka 2. predmetnog Ugovora o kreditu za kupnju motornog vozila, kojom je ugovorena obveza korisnika kredita platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge kreditora, što uključuje i naknadu za obradu kredita, tzv. ulaznu naknadu nepoštena ugovorna odredba, a time sukladno odredbi članka 87. stavka 1. ZZP-a ništetna iz slijedećih razloga. Imajući na umu da se o predmetnoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, jer je istu nesporno unaprijed formulirao tuženik, trgovac, zbog čega tužiteljica, potrošač niti nije imala utjecaja na njezin sadržaj, u pitanju je odredba unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, sud je stava da je ta ugovorna odredba nepoštena, a time i ništetna, s obzirom da suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuju znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice, potrošača, a to tim više što je naknada za obradu kredita određena u postotku od odobrenog iznosa kredita, što korisnike kredita dodatno dovodi u neravnopravan položaj. Inače za pitanje da li je ugovorna odredba, pa tako i ugovorna odredba o tzv. ulaznoj naknadi suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača nije odlučna samo visina te naknade, već prvenstveno činjenica da je ta tzv. ulazna naknada, o kojoj se dakle nije pojedinačno pregovaralo, ugovorena od strane trgovca po sistemu „uzmi ili ostavi“, a ujedno je i ugovorena u postotku od odobrenog iznosa kredita. Iako je tuženik, trgovac, prilikom obrade zahtjeva i odobravanja kredita sasvim sigurno imao određene troškove, u pitanju su razni operativni i materijalni troškovi, kao primjerice trošak rada djelatnika banke, trošak cijene uredskog materijala, trošak informatičke opreme, trošak energenata, trošak razmjene podataka ili baze podataka s trećim osobama iz registra obveza po kreditima i slično, sama činjenica da je naknada za obradu zahtjeva, tzv. ulazna naknada određena u postotku od odobrenog iznosa kredita, što znači da korisnici kredita kojima je odobren veći iznos kredita plaćaju višu naknadu, govori u prilog tome da tako ugovorenom naknadom za obradu zahtjeva nisu „pokriveni“ stvarni troškovi koje je tuženik imao pri obradi svakog pojedinog zahtjeva i odobravanja kredita. Naprotiv ne samo da ugovorenom tzv. ulaznom naknadom, nisu „pokriveni“, plaćeni stvarni troškovi, jer bi tada ta naknada bila ugovorena u nominalnom iznosu, a ne u postotku od odobrenog iznosa kredita, s obzirom da svi ti troškovi, odnosno trošak rada djelatnika banke, trošak cijene uredskog materijala, trošak informatičke opreme, trošak energenata i trošak razmjene podataka ili baze podataka s trećim osobama, nisu determinirani visinom

odobrenog iznosa kredita, već ujedno tužiteljici niti nije jasno i nedvosmisleno predočeno na što se konkretno odnosi ta tzv. ulazna naknada, što se tom naknadom zaista plaća. Naime ukoliko bi se iz te tzv. ulazne naknade trebao platiti trošak rada djelatnika banke, postavlja se pitanje iz kojeg razloga bi se taj trošak uopće isplaćivao iz predmetne naknade, a ne iz ugovorenih kamata, jer opis poslova radnog mjesta kreditnog savjetnika za građanstvo uključuje razgovor s klijentima, davanje informacija o svim uvjetima kredita, kao i sama obrada kredita, što uključuje i provjeru kreditne sposobnosti svakog pojedinog klijenta. Nadalje činjenica da je predmetni Ugovor o namjenskom kreditu solemniziran nikako ne znači da je ugovorna odredba o tzv. ulaznoj naknadi time tužiteljici, potrošaču bila jasna i razumljiva, jer javni bilježnik, kojim prilikom solemnizacije ugovora objašnjava strankama smisao i posljedice pravnog posla, niti nije mogao tužiteljici „razjasniti“ na što se točno odnosi tzv. ulazna naknada, nije mogao prikazati strukturu troškova, koji se plaćaju tom naknadom, jer to nije učinio niti tuženik, trgovac. Konačno treba naglasiti da u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o namjenskom kreditu nije postojalo zakonsko ograničenje na ugovaranje predmetne naknade, ali tuženik, koji je nesporno sastavio predmetnu ugovornu odredbu o naknadi za obradu kredita, tzv. ulaznoj naknadi, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, nije dokazao opravdanost ugovorene visine naknade u postotku od odobrenog iznosa kredita, što znači da je ta ugovorna odredba suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice, potrošača.

10. U odnosu na prigovor zastare potraživanja, koji je punomoćnik tuženika isticao tijekom postupka, sud je utvrdio da je isti neosnovan iz slijedećih razloga. Naime Vrhovni sud RH je na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda RH od 30. siječnja 2020. godine izrazio pravno shvaćanje da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne stranke dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora kao posljedica utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. S obzirom da je tek u ovom parničnom postupku utvrđeno da je dio odredbe članka 2. predmetnog Ugovora o namjenskom kreditu, kojom je ugovorena obveza korisnika kredita platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge kreditora, što uključuje i naknadu za obradu kredita, tzv. ulaznu naknadu nepoštena, a time i ništetna, što znači da rok za restitucijski zahtjev tužiteljice niti nije početi teći, a sukladno odredbi članka 225. ZOO-a tražbine zastarijevaju za pet godina ako zakonom nije određen neki drugi rok zastare, sud je utvrdio da je prigovor zastare potraživanja neosnovan.

11. Imajući na umu da je tuženik povrijedio interese i prava tužiteljice, potrošača, jer je u potrošačkom ugovoru o kreditu koristio nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena obveza korisnika kredita platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge kreditora, što uključuje i naknadu za obradu kredita, tzv. ulaznu naknadu, o kojoj nametnutoj ugovornoj obvezi se nije pojedinačno pregovaralo, a uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice, potrošača te je stoga ta ugovorna odredba nepoštena, a time i ništetna, rezultira time da je tuženik, koji je dakle odgovoran za ugovaranje ništetne ugovorne odredbe, jer je istu nametnuo tužiteljici, potrošaču, bez mogućnosti pregovaranja, nepošten stjecatelj, zbog čega sukladno odredbi članka 1115. ZOO-a tužiteljica ima pravo zahtijevati zakonsku zateznu kamatu tekuću od dana plaćanja te naknade. Treba napomenuti da je Županijski sud u Zagrebu u presudi poslovni broj Gž-2761/20 izrazio stav da se tuženik ne može s uspjehom pozivati na poštenje, a niti na zaključak Vrhovnog suda RH poslovni broj Su-IV-22/04 od 05. ožujka 2004. godine, jer je ZZP lex specialis u odnosu na ZOO-a.

12. Nastavno u odnosu na navode punomoćnika tuženika kojim je tijekom postupka isticao da tužiteljica ne može osnovano zahtijevati obračunate zatezne kamate na glavnici potraživanja, jer nije prestalo glavno potraživanje, sud je utvrdio slijedeće. Imajući na umu da sukladno odredbi članka 31. stavka 1. ZOO-a na dospelje, a neisplaćene zatezne kamate ne teku zatezne kamate, osim kad je to zakonom određeno, treba naglasiti da nema nikakve zapreke zahtijevati obračunatu zateznu kamatu za određeno vremensko razdoblje bez procesnih kamata, jer dakle zatezna kamata i dalje teče na glavnici koja nije plaćena, s obzirom da je riječ samo o drugačijem načinu izražavanja zatezne kamate, pa nema zapreke izraziti je kao kapitaliziranu, izraženu u apsolutnom iznosu. Navedeni pravni stav izražen je sudskoj praksi, pa tako u odluci Vrhovnog suda RH poslovni broj REv-327/13 od 06. ožujka 2019. godine, zatim odluci Vrhovnog suda RH poslovni broj Rev-65/18 od 10. ožujka 2021. godine i odluci Vrhovnog suda RH poslovni broj Rev-2364/17 od 09. lipnja 2021. godine.

13. Slijedom navedenog a temeljem odredbe članka 325. stavka 1. ZPP-a u svezi s odredbom članka 81. stavka 1. i stavka 2. ZPP-a, odredbom članka 84. ZPP-a, odredbom članka 87. stavka 1. ZPP-a, odredbom članka 2., članka 4. stavka 2. i članka 5. Direktive Vijeća 93/13/EEZ, odredbom članka 2. ZPP-a, odredbom članka 295. ZOO-a, odredbom članka 323. stavka 1. ZOO-a i odredbom članka 1115. ZOO-a sud je usvojio kao osnovan deklaratoran tužbeni zahtjev na utvrđenje ništetnim odredbe članka 2. predmetnog Ugovora o kreditu za kupnju motornog vozila broj: 3207101605/06 od 27. srpnja 2006. godine sklopljenog između tužiteljice, kao korisnice kredita i tuženika, kao kreditora, u dijelu kojim je ugovorena obveza tužiteljice platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge kreditora, kao i kondemnatorni tužbeni zahtjev na ime naknade za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 232,40 eura sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 01. rujna 2025. godine do isplate i na ime obračunate zatezne kamate u iznosu od 432,74 eura te je odlučeno kao pod točkom I., točkom II. i točkom III. izreke presude.

14. S obzirom da je punomoćnik tuženika osporavao u tužbi naznačenu vrijednost predmeta spora sud je sukladno odredbi članka 40. stavka 4. ZPP-a u svezi s odredbom članka 35. stavka 1. i stavka 2. ZPP-a i odredbom članka 37. stavka 1. ZPP-a utvrdio da vrijednost predmeta spora iznosi 1.992,36 eura. Naime deklaratornim tužbenim zahtjevom predloženo je utvrđenje ništetnosti predmetne ugovorne odredbe o tzv. ulaznoj naknadi, a što sukladno odredbi članka 19. Zakona o sudskim pristojbama predstavlja vrijednost predmeta spora u iznosu od 1.327,22 eura, dok je kondemnatornim tužbenim zahtjevom zatražen na ime tzv. ulazne naknade iznos od 232,40 eura, a na ime obračunate zatezne kamate iznos od 432,74 eura, što ukupno iznosi 1.992,36 eura. Nastavno treba posebno naglasiti da sukladno odredbi članka 37. stavka 1. ZPP-a ako jedna tužba protiv istog tuženika obuhvaća više tužbenih zahtjeva koji se temelje na istoj činjeničnoj i pravnoj osnovi, vrijednost predmeta spora se određuje prema zbroju vrijednosti svih zahtjeva, s time da je deklaratorni tužbeni zahtjev u svakom slučaju bio potreban za odlučivanje o kondemnatornom tužbenom zahtjevu te se upravo o osnovanosti deklaratornog tužbenog zahtjeva raspravljao u ovom parničnom postupku, pa su zapravo troškovi ovog postupka i nastali vezano uz deklaratorni tužbeni zahtjev, a što rezultira time kako nema nikakvog opravdanog razloga da se vrijednost predmeta spora utvrđuje samo prema visini kondemnatornog tužbenog zahtjeva. Slijedom navedenog odlučeno je kao u izreci rješenja.

15. Odluka o troškovima parničnog postupka donesena je temeljem odredbe članka 154. stavka 1. ZPP-a i odredbe članka 155. stavka 1. i stavka 2. ZPP-a u svezi s odredbom članka 164. stavka 1. i stavka 2. ZPP-a te je sud tužiteljici zastupanoj po punomoćniku dosudio naknadu troška u iznosu od 1.092,91 eura,

sukladno vrijednosti predmeta spora, uspjehu u sporu, Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika i zatraženom trošku, a isti se sastoji od troška sastava tužbe od 15. listopada 2025. godine u iznosu od 200,00 eura (Tbr. 7. točka 1.), troška sastava podneska od 12. prosinca 2025. godine u iznosu od 200,00 eura (Tbr. 8. točka 1.), troška zastupanja na ročištu 28. siječnja 2026. godine u iznosu od 200,00 eura (Tbr. 9. točka 1.), troška zastupanja na ročištu 04. ožujka 2026. godine u iznosu od 200,00 eura (Tbr. 9. točka 1.), 25% na ime PDV-a u iznosu od 200,00 eura (Tbr. 46.), troška sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 26,55 eura te troška sudske pristojbe na presudu u iznosu od 66,36 eura. Nadalje sud je na dosuđeni iznos troška parničnog postupka sukladno odredbi članka 151. stavka 3. ZPP-a dosudio zatraženu zakonsku zateznu kamatu tekuću od dana donošenja presude do isplate, odnosno tekuću od 25. ožujka 2026. godine do isplate. Slijedom navedenog odlučeno je kao pod točkom IV. izreke presude.

16. Naprotiv zahtjev tužiteljice za naknadom troška parničnog postupka i to troška sudske pristojbe na tužbu sud je temeljem odredbe članka 155. stavka 1. ZPP-a u svezi s odredbom članka 151. stavka 1. ZPP-a odbio kao neosnovan u zatraženom iznosu od 66,36 eura, jer je tužiteljica platila sudsku pristojbu na tužbu u iznosu od 26,55 eura, što je tužiteljici i dosuđeno. Slijedom navedenog odlučeno je kao pod točkom V. izreke presude.

17. Nastavno zahtjev tuženika za naknadom troška parničnog postupka sud je temeljem odredbe članka 154. stavka 1. ZPP-a i odredbe članka 155. stavka 1. i stavka 2. ZPP-a odbio kao neosnovan, jer je tuženik zastupan po punomoćniku u cijelosti izgubio u predmetnom parničnom postupku. Slijedom navedenog odlučeno je kao pod točkom VI. izreke presude.

18. Konačno stopa zatezne kamate je određena odredbom članka 29. stavka 2. ZOO-a, odnosno po stopi koja se po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, s time da je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke.

U Zagrebu, dana 25. ožujka 2026. godine

Sudac:
Dijana Mađerčić

Pouka o pravnom lijeku:

Protiv ove presude i rješenja nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana primitka prijepisa iste, pismeno u četiri primjerka, putem ovog suda na Županijski sud.

DNA:

1. Tužiteljici po punomoćniku – uz rješenje na platež sudske pristojbe na presudu u iznosu od 66,36 eura

2. Tuženiku po punomoćniku

Rj.

- presuda i rješenje nepravomoćno

- kal. 30 dana

U Zagrebu, dana 25. ožujka 2026. godine

Broj zapisa: **9-30885-35fba**

Kontrolni broj: **0a70d-a27f1-ef2d4**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.